

THE BLACK UNICORN

TARTALMI EGYÜTTMŰKÖDÉS ESETTANULMÁNY DOKUMENTUM

Ügyfél: FreelancerBlog

Iparág: Média

Cím: Ahová a nomádok is hazajárnak – megnyitott a vászolyi PortusHome
Coworking & Coliving

Kiadás: 2021 június

Benedek Gergő

gergo@theblackunicorn.eu

+36206175791

theblackunicorn.eu/

Ahová a nomádok is hazajárnak – megnyitott a vászolyi PortusHome Coworking & Coliving

Antal Csaba a festői Balaton-felvidéken építette fel Magyarország első coliving-coworking helyét, ahol az istállóban a teheneket remote IT projektcsapatok váltották fel. Csapongó beszélgetés colivingről, digitális nomadizmusról, gyűttmentekről, az otthoni munka szabadságáról és gyötrelmeiről, illetve a közösségiség megéléséről tradíció és innováció határvidékein.

"Van itt egy több, mint ötezer négyzetméteres régi TSZ major, egy mezőgazdasági terület a falu határában. Ezen van egy régi tehénistálló, ezt alakítottuk át és újíttuk föl. Három éve vettem meg ezt a területet, azzal a céllal, hogy itt egy coliving helyet fogunk kialakítani.

Tíz éve otthonról dolgozom, ekkor költöztünk ide. Budapest-elhagyók vagyunk, egyébként a falu szerintem talán fele, ha nem a java része *gyüttment*. Így hívnak bennünket.

Öt évvel ezelőtt, egy munkahelyváltás után rájöttem, hogy nagyon kellene nekem néhány olyan nap a héten, amikor nyugodtan tudok dolgozni. Mert az otthoni munka egyébként szuper, de azért az is benne van, hogy a feleségem hazatelefonál, hogy lejárt a mosógép, pakoljam már ki, hiszen én otthon vagyok. Aztán hazajön az óvodából a kisebbik fiammal, és nem lehet nem odafigyelni rájuk, hiszen akkor nem tudnám meg, hogy mi történt az óvodában. Mindezt úgy, hogy nem magyar nyelvű közegben dolgozom, tehát ilyenkor még magyarul is nehéz folytatni egy mondatot, amikor egy e-mail közepén vagy, angolul meg már azt sem tudom, mit akartam elmondani...

Elképesztő nehezen tudtam magamnak kialakítani a home office szabályait. Ami úgy kezdődött, hogy van egy nagyobb, meg egy kisebb gyerekünk, fix időpont van nálunk a vacsorára, ez hat óra, utána esti mese, fürdetés, lefektetés.

Ez volt a szabályrendszerem első pontja: vacsora után soha nem kapcsolom be a számítógépet. Nem nézek rá az e-mailekre, még a telefonon se. Ugye az ember késztetést érez, hogy “hú, ezt gyorsan megválaszolom, csak pár perc az egész, aztán meg még azt is...” és akkor elmúlt éjfél.

Ez a home office egyik oldala. A másik, hogy bele is lehet kényelmesedni, elslamposodni, és előbb-utóbb ez a munka minőségére is rossz hatással lesz. Ez ugyanaz, mint az íróasztalomon a rendetlenség, azt is gyűlölöm. Ha nagyon sok a feladat, az elvégzendő munka, az önmagában még egyáltalán nem nyomasztó. Az nyomaszt, ha nem tudom strukturálni. Oldschool gyerek vagyok, most is itt van előttem a todo listem, papíron. Két oldal. Önmagában ez nagyon sok, de megnyugtat, hogy tudom, hogy minden itt van. Lehet, hogy van itt olyan is fölírva, aminek kéthetes lejárat határideje van, de ha ez nem lenne fölírva, az pont annyira idegesítő lenne, mintha százféle dolog heverne szerteszéjjel az asztalon. Ez is, mondjuk így, hogy része a home office kultúrának, amit ki kellett alakítanom.

Viszont ha el tudok otthonról jönni, amikor akarok, akkor a home office ezen része már nem kérdéses többé. Mert rend van a hátizsákomban, berakom a jegyzetfüzetemet, meg a laptopomat, azt előveszem valahol máshol, ahova azért mentem, hogy dolgozzak. Tehát, hogy elvégezzem a feladataimat. Ez olyannyira igaz, hogy a nagyobbik fiam gimnazista, és szegény november óta hat hónapot csücsült a távoktatásban, és ő is ide járt velem. Beült a Skype-fülkébe, pontosan azért, hogy strukturát adjon a napjának: bejelentkezett a tanórákra, délután megcsinálta a házi feladatát, és utána itt is hagyta a tancuccát, elment bringázni, túrázni, focizni az öccsével... Tehát már őrajta látom, 16 évesen, hogy ez a lehetőség strukturát tudott adni neki, szemben azzal, ahogy kezdődött ez az egész otthontanulós történet. És

volt is olyan osztálytársa, aki belecsúszott rendszeren, és nem volt aktív az órán, nem adta le a feladatait, leromlottak az eredményei. Az ember így le tud eresztetni."

A home office nehézségeivel gondolom nem úgy vetted fel a küzdelmet, hogy "oké, most megveszem ezt a 300 négyzetméteres tehénistállót".

"Először a környéken kezdtem keresgélni. Nem találtam megfelelőt. Végül Veszprémben, 20 percnyi autótútra béreltem egy irodát, ahol egymagam ücsörögöttem. Az se volt nagyon felemelő élmény.

De közben történt valami. A feleségem vendégházakkal foglalkozik, itt a környéken, és egyszer egy régi ismerős céges csapat eljött Vászolyba, projektelni. Konkrétan egy okostelefonos applikációt fejlesztettek, amivel a szarvasmarháknak a súlyát lehet megmérni, mert az egyébként egy nagyon stresszes dolog. Az állatnak is, meg a gazdájának is. De az alkalmazással a telefontal ránézel a szarvasmarhára, és le lehet mérni, hogy hány kiló. Ez a termék egyébként azóta elkészült, de annak idején ide hozzánk vonult le a csapat, amikor megkapták az első befektetési kört, és az egyik általunk kezelt vendégházban álltak neki egy fejlesztési maratonnak. Átjártam hozzájuk, esténként söröztünk meg cigiztünk, és ott bevillant, hogy ez szuper. Ezt kellene csinálni!

De a vendégház nem erre való. Ott nincs tárgyaló, projektor. A konyhaasztalon volt a nagymonitor, a mosogató mellett állt a flipchart. Ehhez kellene egy megfelelő infrastruktúra!

Miután megtaláltuk ezt az istállót, megőriztük a főfalakat és kész. Képzeld el egy üres, tízszer harminc méteres teret. Ebbe kellett ezeket a funkciókat elhelyezni.

Találtam két nagyon együttműködő társat abban, hogy ezt a koncepciót véglegesítsük. Az egyik az építész, Kovács D. Barna, aki korábban már tervezett nekünk egy házat, amivel az Év Háza díjat is elnyerte. De nem tereket kezdtünk el tervezni, hanem funkciókat.

Azt mondtam neki: “Idefigyelj Barna, én pizsamában, mezítláb ki akarok menni a teraszra, kávéval a kezemben, reggel, úgy, hogy meg tudjam inni a kávémat, sőt meg is tudjak reggelizni, még akkor is, ha esik az eső.”

Azt is mondtuk, hogy az élet központi tere a konyha. Ezt tudjuk a házibuliból, ezt tudjuk a nagymama konyhájából, tehát hogy a konyha az legyen hangsúlyos. Úgyhogy ezért például a díjnyertes házban egy légtérben van a konyha, nappali, étkező, és így integráns része lett az életnek az épületben.

A projekt másik fele a szakmai segítségem volt, akik impulzust adtak az építésznek.

[Füzi Anita](#), és [Tölgyessy Zsófi](#), akik ebben az iparágban már sokat láttak. És mondták,

hogy mindenképp kell nagytárgyaló, ahol szeparáltan egy külön csapat le tud ülni. Nagyon fontos lesz a zárható telefonfülke, az open office, a konyha. Így a Barna kapott egy épületstruktúrát a maga adottságaival, meg megkapta hozzá ezeket a hívószavakat. Így született meg a koncepció."

Az országban a [PortusHome](#) jelenleg egyedülállónak számít. Külföldön hogy áll ez a jelenség, tájékozódta jó példákról?

Felvettem a kapcsolatot üzemeltetőikkel, beléptem egyesületekbe, lassan elkezdtem megérteni, hogy üzemel ez az iparág. Amikor a feleségemmel itt a Balaton-felvidéken belevágtunk abba, hogy vendégházat üzemeltetünk, turistáknak, akkor végtelenül egyszerű volt az, hogy a Booking.comra föltöltöttük az első képeket, és három napra rá megjött az első foglalás Drezdából. Még nem is volt teljesen kész a ház. De ennek a szegmensnek nincsen Booking.comja vagy AirBnB-je.

Itt meg kell szólítanom azt a szubkultúrát, aki nekünk a felhasználói bázisunk lesz. Anitával beazonosítottuk, hogy tulajdonképpen kiket is várunk ide: céges csapatokat retreatre, továbbképzésre, digitális nomádokat, egyéni utazókat, és a környéken lakó, vagy itt nyaraló helyfüggetlen munkavállalókat. Az általános iskola Tihanyban van, és tizenvalahány faluból járnak oda be a gyerekek, úgyhogy tulajdonképpen ez a merítésem nekem is, egészen a Káli-medencéig.

Az volt az első és legmegdöbbentőbb tapasztalatom, hogy elképesztően segítőkész, nyitott szándékú a coliving közösség.

Egy nemzetközi egyesület meghirdetett egy néhánynapos továbbképzést Németországban. Úgy mentem oda, hogy hetekig készültem egy füzetrel, és írtam föl a kérdéseimet. És nem maradt olyan kérdés, amire ne kaptam volna választ. De tényleg, beleértve egészen mély üzleti megfontolásokat, modelleket is.

Aztán elmentem Szerbiába a Mokrin House nevezetű coliving helyre, az Szegedtől 60 kilométerre van a Bánságban, a semmi közepén, egy magyarul Homokrévnek hívott kis falucskában, ahol egyébként egy konferencia volt. Utána beszélgettünk a tulajdonossal, és felajánlotta, hogy csináljunk közös bérletet, merthogy tőle mindig kérdezik az amerikaiak, akik ott eltöltenek egy hónapot, vagy kettőt, hogy most hova menjenek tovább. Nekem nyilván eszembe sem jutna ilyennel előhozakodni, különösen nem a bemutatkozást követő ötödik percben. Ő hozta fel. Én ezzel a mentalitással jól tudok azonosulni.

De miért Vászoly? Hogy kerültetek egyáltalán ide, miért hagytátok ott Budapestet?

Én Tolna megyében nőttem föl, Tamásiban, Siófoktól délre. Úgy kerültem az egyetemre, Budapestre, aztán ott ragadtam, ott nősültem, és tíz éve jöttünk ide. Én nem önigazolásból mondom, hogy itt is van minőségi élet. Veszprém húsz perc,

Balatonfüred tizenöt, tehát itt megtalálunk mozit, színházat, vagy éttermet a Balaton partján.

Sokaknak van a fejében egy ilyen rózsaszín álom arról, hogy akkor falura költözöm, és a tyúkok alól behozom a tojást reggelire, és az milyen klassz lesz. Szerintem nem mindenkinek való ez. A feleségem született budapesti, és a családja azért nagyon szkeptikus volt, hogy vajon milyen lesz itt a november vége, amikor délután háromkor sötét van.

De nem lehetünk álszentek: mi ezt a lehetőséget megteremtettük magunknak. Ha végigmész itt Vászolyon az utcán, és benézel a portákra, akkor én meg tudom neked mondani, hogy ez a srác itt SAP-tanácsadó, a szomszédom Törökország-szakértő, a másik szomszédom kamionos, a harmadiknak meg az Akali strandon van büféje. Tehát oda akarok kilyukadni, hogy ezt a lehetőséget azzal kaptuk meg, hogy tudunk pénzt keresni, helyfüggetlenül.

Van egy kis oldalága a családi cégünknek, könyveket adunk ki. Az egyik könyvnek a magyar jogait egy Findhorn Foundation nevezetű szervezettől tudtam megvásárolni. Findhorn Skóciában van. Oda ötven évvel ezelőtt kiköltözött két család, a homokdűnékre, és mára kiépült ott egy virágzó falu. Olyannyira, hogy szinte mindenben önellátóak. Áll a tengerparton két nagy szélkerék, megtermelik a saját maguk áramát, egyedül a törvény által előírt kötelezettségük a vízre rácsatlakozni. De

mi a különbség Findhorn és Vászoly között? Az, hogy Findhornba az költözik, aki azonosul azzal az értékrenddel, ami ott van, ami alapján az egész közösség szerveződik. Ez nem szekta, hanem egyfajta világlátás. Az egy másik beszélgetésünk témája lehetne, hogy fantasztikus a szervezet, hogy van egy ernyőalapítvány és alatta milliányi dolog, amivel foglalkoznak. De a lényeg, hogy van egy tízpontos szabályrendszerük, mint amilyen a Burning Man Fesztiválnak is, és akit ez érdekel, az csatlakozik.

Az én vízióm is egy mikrokozmosz kialakítása lenne. Egy hely, ahová érdemes legyen akkor is eljönni, ha egyébként semmilyen dolgod vagy feladatod nincs, mert itt mindig lesz valaki, akivel egy kicsit dumálsz és jól érzed magad. Tamásiban a mai napig van egy kis településrész, amit Parkerdőnek hívnak. Amikor én középiskolás voltam, biztosan tudtam, ha odamegyek délután a Parkerdőbe, ott lesz valaki, valamit csinálni fogunk, kosárra dobálunk, focizunk, fölme gyünk a kilátóba, motorozunk, biciklizünk. Itt egy egész településhez képest lényegesen kisebb mértékben, de meg tudjuk valósítani a saját együttélési szabályainkat. Végtelen nagy hitem van abban, hogy ez egy szuper sztori. Ezt a bank számára készített üzleti tervbe is kénytelen voltam belefoglalni, habár a vállalkozói világban ez meglehetősen viccesen hangzik.

De tényleg így van! Még egyvalami eszembe jutott: ti azért jóval fiatalabbak vagytok nálam, de nagyon boldog vagyok, hogy ezt a közösséget megismerhettem. Volt egy egészen konkrét aha-élményem arról, hogy jó helyen vagyok: amikor megkaptam az első mailt attól az orosz csajtól, akinek az aláírásában ott volt, hogy van egy online

oktatási platformja, ő a Nomad Train szervezője, meg egy coliving helynek az üzemeltetője Spanyolországban. És akkor úgy éreztem, hogy hazaértem. Mert sokszor azt hittem, hogy velem van a baj, hogy nem tudok egyféle dologra fókuszálni... de kiderült, hogy mások is vannak így ezzel.

Az aktuális Coliving csomagok és Coworking árak elérhetőek itt:

<http://portushome.co>

***

Benedek Gergő
gergo@theblackunicorn.eu
+36206175791
theblackunicorn.eu/

Minden jog fenntartva. ©